Exemplaire de prospection envoyé sans le consentement du destinataire.

la Falç

PUBLICACIO DEL COMITAT ROSSELLONÉS D'ESTUDIS I D'ANIMACIO (C.R.E.A.)

(Secciô G.C.J.C.)

Redacciô : 16, Carrer Petit de la Réal "66" PERPINYA - Mensual - 1 fr. 50 - Nº 2 Octubre 1970

EL ROSSELLO VICTIMA DE LA COLONITZACIO CAPITALISTA SOLIDARI DEL POBLE PALESTINIA HEROI DE LA LLUITA ANTI IMPERIALISTA

sumari

EDITORIAL

LA RESISTÈNCIA PALESTINIANA

Una vegada més la reacció internacional ha actuat. Una vegada més ha probat d'esclafar dins la sang, pel ferro i les bombes, el moviment revolucionari. Aquesta vegada, el criat local de l'imperialisme internacional, el rei Hussein, ajudat per la seva colla de generals reaccionaris, ha probat d'arrestar l'onada irresistible de la lluita revolucionaria del poble palestinià pel seu alliberament.

La lluita d'aquest poble, foragitat de les seves llars pels calculs de l'imperialisme anglo-yanqui, era una amenaça per la majoria dels governs feudals o pseudo-progressistes dels estats arabs. Aquests, venuts a l'imperialisme o a la burocràcia sovietica, han probat de salvaguardar l'statuquo polític a l'Orient Mitjà, han probat de pactar amb el criat n° E de l'imperialisme en aquesta regió del món : l'Estat sionista, racista i teocràtic d'Istraël. El « pla de pau » Rogers « oblidava el poble palestinià, el deixava, miserabile i menyspreat, seguir la vida poc envejosa dels oprimits, sota camps de tela, cremats pel sol, escombrats pels vents ensorrats i freds del desert. La lluita cada dia més forta i més segura d'ella mateixa del poble palestinià amenaçava « l'ordre » feudal i imperialista. Per la primera vegada, la lluita del poble palestinià portava una alternativa seriosa a la dominació racista i exclusivista dels sionistes d'Israël sobre el territori de l'antigua Palestina. Eren acabades les fraseologies demagògiques dels líders pseudo-progressistes del món arab sobre la matança dels jueus refugiats a la terra acollidora de Palestina, peró víctimes de les manipulacions sionistes. Un poble desarrelat esdevenia mestre del seu esdevenidor. I aquest esdevenidor passava per una lluita anti-imperialista conseqüent, que desembocaria neccessariament sobre la construcció del socialisme, hasta si uns moviments de resistència no tenen encara clara aquesta perspectiva. La resistència palestiniana, amb un esperit internacionista exemplar va afirmar sempre la necessitat d'una lluita parallel a la seva a Israël, lluita que desemboqui sobre l'enderrocament de la superestructura teocràtica d'aquest estat. Aquestes perspectives no les podien acceptar els interessos de l'imperialisme. Es per això que hom va probar de matar el Moviment de Resistència Palestiniana. Feia goig de veure en Nixon i en Brejnev, en Nasser i en Dayan, s'afirmar solidaris, d'una manera o d'una altra, del carnisser Hussein.

Sols els vertaders revolucionaris, sols els auténtics internacionalistes han sigut solidaris d'aquesta lluita gloriosa de totes les organitzacions de la resistència, agrupades a dintre de l'Exércit d'Alliberament de la Palestina, dirigides pel C.C.R.P. Solidaris d'aquesta lluita, que van impedir al rei de liquidar la Resistència amb un dia, ho foren la Xina Socialista, el Poble Vietnamés, el règim baasista (tendència esquerra) de Siria, qui, malgrat les seues ambigüitats, va probar d'adjudar la materialment, peró que a causa del seu aïllament geopolític i de la seva dependència militar de la U.R.S.S. ha tingut de se retractar, la nova esquerra revolucionaria europea i U.S., com també els anti-sionistes israëlis del Matzpen, i el Partit Democràtic del Kurdistan iraquí que lluita també per alliberament social i nacional del poble kurd.

En aqueixes hores difícils per la lluita del poble palestinià contre el sionisme i l'imperialisme, tenim nosaltres revolucionaris catalans del Rossellò de clamar ben alt la nostra solidaritat. Tenim també de lluitar aqui, a casa nostra, contra la colonització capitalista del Rossellò. Aixo serà la millora ajuda que podrem portar al Poble Palestinià, lluitant i sofrint.

EL SEGADOR.

CORRESPONDÈNCIA

« Joves amics,

... He descobert el vostre primer número de la « Falç » i llegit en la primera plana el cartell anunciador del vostre objectiu de les vostres motivacions. Previament us diré que no estic conforme amb tots els aspectes de les vostres declaracions i singularment amb l'assimimació que feu d'un J.J.S.S. amb un Chaban-Delmas i altres de la mateixa mena. Tenen massa diferències sobre qüestions tant importants com l'Europa, la « force de frappe », les lleis de successió, i la socialització en general que no els puc confondre, encara que els uns i, pel moment, els altres arrelin els seus programes en unes bases capitalistes.

Es cert que, com vosalres, penso que l'esdevenidor correcte de la civilització és lligat amb una organització de la producció i de la distribució que assegui la satisfacció del conjunt de la població. Estic d'accord sobre els principis de la socialització completa a tots els nivell s de les societats humanes. Però m'inquieten molt les realitzacions viscudes fins ara dels intents en aquest sentit que semblen, cada vegada, acabar-se amb unes tiranies de grups més o menys importants que en definitiva constitueixen noves classes privilegiades que detenen — a més del capital material — el capital de les idees i dels poders polítics de tal manera que la llibertat — un bé preciós per a mi — es troba tant ofegada sinó més que en un règim capitalista. D'altra banda, una cosa m'estranya és que, després de 50 anys, un règim com el de l'U.R.S.S. tingui menester de l'ajuda d'empreses d'origen capitalista com Renault o Fiat o Volkswagen per desenvolupar la seva economia i que assistim a un nou « emprunt russe » que va arruinar tants petits estal viadors. Per a mi una causa de malfiança encara : el centralisme de les formacions d'esquerra, a França, marcides per un jacobinisme que es demostra tant en les manifestacions del partit comunista francés com en les reaccions dels sindicats locals que tenen de la industrialització del nostre país una visió entendridora i folklòrica (el « petit train de Cerdagne » i altres coses per l'estil).

Però això no m'impedeix de creure a la vostre sinceritat, al realisme de les vostres conviccions i encara que hi hagi algunes discrepàncies entre les nostres opinions, considero com un deure, en nom del meu propi liberalisme i de la consciència que tinc que no hi ha veritable llibertat sense unes possibilitats econòmiques elementàries, d'ajudar-vos. Per la qual raó m'abono a la vostra publicació i desitjo — amb tota la força d'estimació que porto als joves que es belluguen per un ideal sobretot quan es lligat amb el meu somni catalanista — èxit i llarga vida per a la vostra empresa. »

Pau Roure.

ESTUDIS I DOCUMENTS

La Falç en Català o en Françès ?

El primer editorial ja deia que a causa del grau d'alienacio linguistica dels Rossellonesos èrem obligats d'utilitzar el francés i ho lamentàvem. Pero no donava raons suficients d'aquesta opció car moltes persones, algunes d'aquí i d'altres del Principat ens han desaprovat perque no redactàvem « La Falç » totalment en català. La critica és molt interessant i hi hem de contestar d'una manera clara.

En tota cosa cal mirar primer realitats objectives. Voldriem subratllar la dificultat que hi ha per trobar rossellonesos que puguin llegir un article en català i el comprendre correctament. Per exemple el cartell « No a la colonització — Resistència » tot i essent senzill sembla que hagi estat dificil per a alguns. La situació aqui, és per exemple molt diferent de la del Principat on la llengua catalana ha estat sempre escrita i llegida per una gran part de la població. A Barcelona un jove que ara tingui de divuit a trenta anys, generalment ha tingut en mans cap set, vuit o al màxim deu anys, un llibre català. Per comparar amb el Rosselló donaré un cas concret, el meu : tenia setze anys quan vaig assolir per primera vegada un llibre català. Abans, no sabia que existissin. La situació és veritat ha canviat un mica aquests darrers anys i la gent és més ben informada de les publicacions, mes el català es parla menys. Malgrat tot, passat d'unes tres o quatre llibreries de Perpinyà, el llibre català no es troba normalment al costat de llibre francés. Aqui, el jove, primer ha de prendre consciència de l'existència de la llengua catalana, després, si els pares li han parlat francés (cas ara molt freqüent), ha d'aprendre a parlar català i després ha de trobar llibres i aprendre a llegir sovint sol car els cursos facultatius dels « Lycées » toquen molt pocs alumnes. La persona que arriba a llegir ja ha anat lluny, i escriure el català és ben una feta.

Si a Barcelona és impensable que un fill que parla català amb el seu pare li escrigui en castellà aqui dues persones parlant català entre elles mai no imaginaran que puguin correspondre altrament que en francés.

A tot això encara cal afegir que els parlars rossellonesos presenten evidemment diferències amb el català literari. Algunes d'elles venen del fet que la llengua literaria ha estat elaborada més o menys a basa de parlar Sud-Pirinenc, d'altres són arcaïmes i moltes d'altres són gallicismes sobretot per les paraules modernes i tècniques molt utilitzades en el llenguatge corrent. Tot això explica que davant un text català un rossellonés no vegi sempre ben clarament ço que vol dir.

El segon punt és de saber qué volem fer amb « La Falç ». Això el cartell del C.R.E.A. ho diu també molt clarament : « aquesta resistència té d'aplegar els pagesos amenaçats, els obrers, els petits comerciants ». El mensual s'adreça doncs a la gent del Rosselló i a les capes treballadores és a dir les menys coneixedores de la cultura i de la llengua catalanes. Això vol dir també que el mensual tractarà essencialment dels problemes rossellonesos. El que pot passar a la resta dels Països Catalans o en d'altres

indrets tindrà el mensual un lloc secundari en vist els fets rosselonesos. Aixi hem llestat el public de la revista capes treballadores rosselloneses i gent interessada pels problemes d'aqueixos homes.

Resta el tercer punt : amb quina llengua fer la revista ? Es aqui que apareix la dualitat : som catalans i doncs utilitzarem la nostra llengua tant com pugem peró l'estat d'alienació lingüistica de la gent a qui volem parlar és tal que els hem de parlar francés. Hem doncs de cercar un equilibri; de tota manera el francés no passarà mai la meitat del volum de « la Falç ». « La Falç » ha d'ésser una revista catalana (al menys d'esperit si no ho pet ésser totalment de llengua) i cal que els catalans que no sapiguen el francés puguin llegir-ne al menys la meitat. Això ha de quedar clar. Seran doncs en francés els articles més directament destinats a rossellonesos és a dir generalment els que denuncien l'estat de colonització de la Catalunya Nord-Pirinenca. Tota la resta que pugui ésser en català ho serà.

No hi ha pas cap més solució si volem realment atènyer la finalitat que ens proposem.

Joan Trabuc.

EL COMITAT ROSSELLONÉS D'ESTUDIS I D'ANIMACIO (C.R.E.A.) : ORIGENS, OBJECTIUS

Per comprendre l'aparició d'aquest moviment polític en l'escenari rossellonès és necessari de fer un breu record históric.

A l'origen, és a dir tres anys i mig enrera trobem les inquietuds d'una colla de joves rossellonesos aleshores alumnes del liceu. Arago.

A causa de llur origen social petit burges i també llur jovenesa aquestes inquietuds es tradueixen per la creació — afavorida per uns membres del Grup Rossellonés d'Estudis Catalans — del Grup Cultural de Joventut Catalana, a la primavera del 1967. Segons els seus estatuts els objectius del G.C.J.C. eren : « mantenir l'us corrent de la llengua catalana fer-la llegir i escriure pels qui la parlen, generalitzar una cultura catalana dins els territoris franceses que han conservat una etnia catalana situant-la dins el seu context internacional i dins les seves relacions amb la cultura universal ».

La radicalització, la politització d'aquesta associació serà deguda d'una banda a la formació progressiva dels membres : història del moviment obrer, de la literatura marxista, d'altra banda a la pràtica de l'acció cultural elle mateixa que conduïa sempre a ultrapassar el domini cultural per a analitzar els factors econòmics i polítics de la decadencia de la cultura catalana al Rosselló, i en fi, al gran moviment revolucionari de Maig 1968. Aquesta politització es traduïrà per a la majoria dels membres del G.C.J.C. per l'engatjament a dintre de partits politics franceses de l'Esquerra Revolucionària : Partit Socialista Unificat (P.S.U.), Lliga Comunista, sobretot. També es marcarà per l'intent de transformació a la tardor del 1969 del G.C.J.C. en un moviment politic, el Front de Joventut Catalana (F.J.C.). Els objectius estatutaris del F.J.C. eren els següents :

« El « Front de la Juventut catalana » aplega tota la revolucionaria de qualsevol tendència o organització, conscient que la situació de la sota administració francesa posa problems politics especifics.

Aqueixos problemes són deguts a l'opressió secular d'una ètnia original; aquesta apressió ha permés, pel trencament de la consciencia de poble, la creació actual pels capitalismes tan francés com internacional d'una situació colonial, això amb la complicitat de la burgesia del país.

En consequencia, el F.J.C. cal que promogui l'elaboració i la realització d'una tàctica i d'una estrategia anticolonials i anticapitalistes. El F.J.C. és conscient que la seua lluita és un aspecte de les lluites revolucionaries de tot arreu al món, especialment la del proletariat de l'estat francés.

El F.J.C. farà sempre el lligam entre l'opressió colonial i capitalista i l'opressió étnica i linguistica, i no oblidarà que la promoció de la llengua oprimida catalana es un mitjà, entre altres, per alçar el nivell de consciencia revolucionaria de les masses d'aquest païs ».

Quant a la reflecció critica el F.J.C. ha permés que sigui aprofundit el concepte de colonialisme referint-se a la situació del Rosselló. A vegades l'afirmació « Rosselló = pais colonitzat » fa somriure certes persones de bona fe. Es que consideren l'aspecte quantitatiu i no qualitatiu de la qüestió. Quantitativament el cas del Rosselló és evidentment diferent del d'Algèria per exemple. Més qualitativament l'acció de l'imperialisme francés es manifesta identicament per : l'explotació económica global, l'alienació cultural.

Quant a l'acció, el F.J.C. no reixirà a aconseguir els seus objectius a causa de la competència pràctica dels partits « esquerristes » francesos. Això vol dir que l'acció per « aixecar una consciencia revolucionaria a dintre de les masses populars rosselloneses i això partint de llurs problemes » (A. Balent, dins l'Editorial del « Clam » n° 3) s'ha fet exclusivament a dintre dels partits esmentats i sobretots de la Federació del P.S.U. Es cert, considerem l'acció d'aquesta com a positiva : va ser l'única a denunciar publicament el caràcter colonial de la situació nostra. Però pertany a un partit l'estrategia i la tàctica del qual dins la lluita de classe correspon més o menys a la situació de les regions industrialitzades de l'Estat francés, un partit que considerem com a autènticament socialista, però francés.

L'estrategia de l'esforç revolucionari al Rosselló ha de correspondre a la situació nostra de país colonitzat. Cal constituir un Front de lluita que aplegui les classes progressistes relativament a aquesta situació, és a dir : el proletariat, la pagesia, la petita burgesia (a dintre de la qual s'encontren els pocs intellectulas que han decidit de lluitar per a llur país). Uns revolucionaris de Sirius ens diran segurament que som endarrerits de més d'un segle. No som nosaltres els responsables del caràcter endarrerit de l'opressió contra la qual lluitem més l'imperialime francés. Recordarem també als qui fan la revolució dins els núvols que una de les raons per la qual l'Estat capitalista francés ha triomfat de 4 intents de revolució social a Paris (1848, 1870, 1945, 1968) és perqué aquest Estat ha reeixit a matar gairebé tota iniciativa politica a les « provincies ».

Aquesta estrategia adaptada a l'opressió colonial si bé autonoma ha de preservar-se de tot aïllament que, a causa la nostra feblesa, podria ser mortal. Podem comptar dins aquesta lluita amb la solidaritat activa dels moviments descolonitzadors a dintre de l'Estat francés. Aquesta solidaritat s'ha manifestat per exemple al nivell tècnic per « la Falç » : els companys de « Demain l'Occitanie » (revista del de

la Jeunesse Occitane) han posat llur experiència periodistica al nostre servei. Sem solidaris de les ètnies colonitzades a dintre de l'Estat francés : Occitans, Corses, Basc, Bretons. També a dintre del corrent revolucionari francés existeixen forçes o partits que autenticament socialistes comprendran i ajudaran aquest combat. En fi podem comptar amb la solidaritat dels moviments revolucionaris de tots els altres països catalans. Peró évidentment més que tot hem de comptar essencialment amb els nostres esforços propris.

De moment, aqueixos esforços són : l'estudi i l'animació. Som conscients de la necessitat de preparar la via a un vertader FRONT DE RESISTENCIA POPULAR. Peró també sabem que de moment el poble ne s'ha completament adonat de la seva colonització; mitjançant l'analisi, la crítica, la informació, hem d'accelerar aquesta presa de consciència. A les hores el C.R.E.A. haurà complert la seva tasca.

Miquel MAYOL.

ELS BELGUES A CATALUNYA CISPIRINENCA

El present estudi relatiu a la implantació d'una colonia belga al nostre departement s'ha pogut realizar mitjançant la reunió de testimoniatges i observacions directes. El caràcter empiric, parcellari i una mica aproximatiu de l'enquesta pot atenuar el seu rigor.

Aquest estudi va destinat, gràcies a la relació i l'analisi d'algunes mostres essencialment localitzades en els Alts Aspres, a donar indicacions reveladores d'un fenomen generalitzat capaç de capgirar a curt terme i de manera molt perjudicial, la fisonomia ètnica, económica, politica de sectors interessants del nostre país.

I. — NOMBRE I ORIGENS.

a) Referint-se al cens estrictament numèric, la implantació belga, si no és pas massissa no deixa de ser important. Podem estimar-le a 1 500 residents fixos o ocasionals, que de tota manera tenen un lligam determinat. Mes al nivell de la fixació o de la possessió, va guanyant tots els sectors, sigui mitjançant l'adquisició massissa des bens de la terra, o el control financer exercit.

b) Al nivell ètnic, els Flamencs son més nombrosos que els Valons (el nombre mitjà de fills es mès gran en les famílies flamenques que en les famílies valones : 6-7 contra 2-3).

c) Al nivell del passiu históric hem d'assenyalar la presència d'un gran nombre d'antics collaboradors de la poténcia nazi; alguns antics colons.

d) Al nivell de l'origen socio-professional :

— essenciament representants de la classe patronal i de l'al a burgesia; potents accionistes de tots els sectors de l'economia sobretot de la metallúrgia, de la petro-quimica, de la construcció;

— representants de la petita burgesia de certs sectors regressius i marginals de l'economia belga (industries d'extracció textil...) ;

— traficants de tota mena.

II. — PERIODE D'IMPLANTACIO.

La implantació dels Belgues al Rosselló és recent; és posterior a la segona guerra mundial. S'escalona harmoniosament durant els últims 15 anys; s'ha de notar una certa precipitació consecutiva i contemporània a l'endegament del territori. Va ser afavorida per la presència al Rosselló d'agents belgues que s'encarreguen de totes les gestions necessaries de prospecció, publicitat i de les transaccions entre els interessats.

Aquest « gang » especialitzat que ostenta un passat i present molt comprometedors — es dedica a l'interior mateix d'aquest àmbit a una especulació desenfrenada i fraudulent.

III. — LOCALITZACIO DE LA IMPLANTACIO.

Els Pirineus Orientals no tenen evidentment el monopoli d'aquesta implantació que s'estèn simultaniament als departements francesos veïns (Aude) com a Espanya (Catalunya).

Els P.O. constitueixen no obstant un territori privilegiat per aquesta implantació, que s'exerceix sobre dues árees geográfiques principals : el litoral (relació amb l'endegament del territori) i les regions muntanyenques.

— El litoral : la colònia belga intervé mitjançant grans trusts, societats anónimes, o la simple explotació familiar en totes les estructures d'acull (hotels, residencies, campings) al Barcarès, a Canet i en totes les estructures d'arranjament turistic : creacions de ports (Barcarès, Canet).

— Les regions muntanyenques : Alberes, Alts Aspres, Conflent, Cerdanya. Es tracta d'una colonització territorial d'una amplitud molt gran. El conjunt de les terres lliurades es pot estimar a 25 000 hectàrees. L'espoliació de les terres fereix durament certs municipis : 4 000 hecàrees de bosc a Mantet (Conflent); Sureda; Les Illes; Alberes i Baix Vallespir). El municipi de Glorianes (Baix Conflent) ha « regalat » gairebé els tres quarts de son territori amb la cessió total de la conca de la riba de les Crozes (molts milers d'hectàrees), rica a més d'una mina d'or : actualment una societat belga está estudiant la seva possible explotació. En la regió dels Alts Aspres, municipis sencers perillen de tornar-se enclavaments belgues.. Els municipis de Casefabre, Bula d'Amont, Prunet i Bellpuig, La Bastida, St. Marsal Taulis, són mig desposseïts; principalment en la riba esquerra del Bulès sobre el terme del municipi de Boule d'Amont, des del coll de Montporteil, fins al Puig de « Roque rouge ». El municipi de Taulis veu una competició entre dues clienteles : la belga i la Vaticana.

IV — FORMES D'IMPLANTACIO I DE COLONITZACIO.

La fixació no presenta un carácter uniforme; cada classe social parctica la forma especifica.

a) Ja hem notat un cert nombre de families belgues representants típics de la petite burgesia valona en crisi : immigrants que disposen d'un capital substanciós i d'una bona esperança de prosperar; funden un negoci, una empresa o una explotació familiar. Es dediquen a la indústria hotelera, per exemple com al litoral (Barcarès), Perpinyà, Font-Romeu; a la construcció i locació immobiliàries, sobretot al litoral, a Font-Romeu, a Bula d'Amont; al comerç; algunes vegades a l'agricultura (Bula d'Amont).

Per la majoritat d'aquesta gent es tracta veritablement d'un exili voluntari i en conseqüencia d'una installació permanent i definitiva. Aquesta gent participa a la seva manera, a l'activitat econòmica del país; demostra una voluntat d'integració sociologica (vida, casa...). Par certs individus, els jovens sobretot, aquesta voluntat es tradueix amb una opció a la nacionalitat francesa. En definitiva, aquests venen

a reforçar i aumentar la classe francesa corresponent : la petita i mitjana burgesia catalana.

b) Mes amb la implantació dels representants de l'alta burgesia del gran capital, es manifesten sense cap restricció la violència del fenomen de colonització, i les seves conseqüencies : alienació económica, politica i cultural. Aquesta colonització capitalista presenta dos aspectes : unes vegades dinámica i productiva, i altres estática i improductiva.

1) El primer caràcter es pot notar amb l'endegament del litoral; podem assenyalar el cas d'un important promotor de Charleroi, J. B... que especula amb la construcció i la locació; utilització de má d'obra estrangera, àrab, portuguesa, mal pagada; locació o venda amb preus escandalosament elevats. En les terres endinsades, l'exemple de la « Vall Feliç » resulta probador : una societat belga i una societat francesa (alsaciana) treballen juntes; s'apoderen d'un territori i s'encarreguen soles del control de la valo-rització, explotació, i ben entés de la funció social. El municipi de Sureda, impotent, traicionat s'ha tornat tributari de les seves veines; els compra la seva aigua; i tots els exemples analegs son molts, a Font-Romeu, Bula d'Amont. A tot arreu es tracta de potents operacions capitalistes amb totes les caracteristiques : recerca del guany, explotació, societats privades, profits particulars, repatriació dels beneficis.

2) El segon caràcter d'aquesta colonització capitalista es manifesta per la compra, en les regions muntanyenques, de propietats immenses que es posen « en reserva » en congelació. En efecte, les propietats ultrapassen sovint les 400 hectàrees; Mas Noü, Mas Fouches (Glorianes), Mas d'Arsus (Bula d'Amont); Mantet 8 000 hectàrees; [1] aquestes terres són d'una productivitat molt baixa, gairebé nulla. Es pot tractar de terres naturalment pobres (landes), de terres incultes, amb un rendiment agricola efectiu o potencial molt baix, ara o a curt terme; algunes cultures fruiteres, vinyes, olives, alzines sureres (Alberes, Alts Aspres). També es pot tractar de terres naturalment riques; el cas es dóna en els boscos de Mantat, on l'explotació racional podria subministrar riqueses considerables al muniripi. Però, amb aquesta forma particular de colonització es tracta menys d'una operació de valorització, d'un afany de profit, que d'una bona operació financera, d'una recerca de capitalització, o d'una manifestació de luxe (residencia secundaria). Aquesta « privatizació » estrangera punciona cruelment el territori nacional. Presenciem la formació del que hem anomenar enclavaments. D'ara endavant no es pot circular ni a peu en els territoris ocupats. No es reconeixen els drets de pesca i de caça: els pobres depistats s'arrisquen a unes aventures molt desagredables; alguna vegada la pólvora espetega. Com que el coló, no es present més que d'una manera episódica, confia la guarda de la seva propietat a un empleat, que hi viu en permanència. Aquest, generalment « importat » de Belgica (sobre tot amb els Flamencs), es dedica al manteniment del mas, de les carreteres, eventualment a la cultura, a la guarda; s'ha d'esmentar sobre tot que hi té una existencia autàrcica.

Per diferent que sigui la forma que revesteix la colonització, els interessos, els fins són privats i estrangers a les collectivitats locals.

V — LA COLONITZACIO : CAUSES I RESPONSABILITATS.

Molts elements expliquen la implantació o l'apoderament colonial belga.

a) *Factors externs.*

1) En primer lloc la situació económica de Bèlgica; la petita burgesia valona és incapaç d'aguantar o de vèncer la crisi económica de Valónia (estagnació o regressió de sectors determinats; crisi de la indústria carbonera, decaïment de les velles industries tradicionals). Ara bé, unes relacions fetes de conflictes amb els Flamencs, no inciten pas el való a instal.larse per Flandres; doncs quan ho jutja profitós, s'exila i funda una explotació familiar. La gran burgesia monopolista, sobretot flamenca, principal beneficiária de la nova expansió industrial, mira d'augmentar els seus profits, i especula o participa a operacions productives (endegament del litoral), o encara intenta de sostreure els seus capitals massa imposats a Bèlgica, i llavors els dedica a la compra de terrenys, bens immobles, bens que van guanyant valor constantment.

2) Aquests factors económics es doblen de factors históric i politics : la tornada dels repatriats belgues ha manifestat nous postulants colonials; la collaboració durant la segona guerra mundial; collaboradors notoris, molt enriquits intenten, ells també de sostreure els seus capitals : la compra massima de terrenys a l'estranger és la maniobra ideal, eficaç i discreta.

b) *Factors interns.*

Les condicions ofertes per França i particularment pel Rosselló són propicis a un tal moviment colonial.

1) Les condicions fisiques.

L'atractiu dels països mediterranis, el sol, el migdia, podent determinar la tria d'una residencia secundària.

2) Les condicions económiques :

La crisi del petit pagès rossellonès amb el decaïment de les cultures tradicionals provoca la despoblació dels camps. Els pagesos, l'existencia dels quals es troba a curt terme seriosament amenaçada, estan posseïts per una veritable psicosi de venta contrapartida ineluctable d'una retirada decent.

— Unes exploracions encoratjadores en materia d'explotació forestal, minera, turistica, la realització de les quals les autoritats locals no poden pas emprendre car son tributàries económicament de l'Estat centralizador i colonialista francés que supedita el Rosselló i el guarda en un estat de subdesenvolupament crónic.

3) Les condicions politiques.

Incapaç de promoure un desenvolupament económic regional profitos, l'Estat francés lliura la finançació de l'arranjament del territori als capitals privats i estrangers. Les autoritats politiques i administradores, en llur benvolença oficial estan disposades a caucionar qualsevol iniciativa del gran capital. Aixi els promotors belgues i francesos de la « Vallée Heureuse » de Sureda en la discòrdia que els oposava als habitants del municipi, van rebre totes les ajudes de « dalt » (prefectorals i senatorials) necessàries a la realització de llur escandalosa operació; mitjançant la solidaritat de classe l'ordre capitalista i burgès regna a Sureda.

D'una altra part els trafics mès suspectes es deuen a una tolerància cómplice de les autoritats.

Es pot admetre que un dels nostres municipis rossellonesos hagi abrigat, al mas d'A. un camp d'entrenament de mercenaris dit « Katangais » ? Deu ésser en nom del respecte de les llibertats individuals, de la proprietat privada Si es fan garants del sistema capitalista en general, de la propietats privada en particular, les autoritats porten la feixuga responsabilitat d'aquesta espoliació i d'aquesta alienació.

VI — LA POSTA DE LA COLONITZACIO.

El Rosselló es profundament endinsat en el mecanisme de colonització, d'explotació, i d'alienacicó. La pèrdua progressiva de les terres, asfixia, impedeix qualsevol possibilitat d'una valorització ulterior. L'embriaguesa eufórica que s'apodera dels pagesos, provocada per l'oferta atractiva de capitals permet als elegits d'esquivar, d'ignorar els problemes que es plantegen en i les solucions justes que s'imposen : reconversió i desenvolupament apropriats de l'economia mitjançant una valorització de les risqueses naturals, amb el control de les collectivitats locals. Si no volem pas que el Rosselló perdi a seva personalitat, que es prostitueixi en projectes pensats i realitzats per interessos estrangers, la població indígena autoresponsable ha de decidir el seu avenir immediat i administrar-lo.

En aplicació d'aquests principis d'acció, la població ha de definir els eixos de lluita, per exemple la reapropriació pels municipis de totes les terres venudes, i donar-se els mitjans adequats, capaços d'eliminar la màquina capitalista i tots els que la serveixen (1).

Antoni GLLOQ

(1) Es tracten de 8.000 ha de boscos i alpages des de la Pica de la Dona fins et Pla Guillem. Aquest extens territori podria esdevenir a breu termini el lloc d'implantació d'un hiper complex turistic d'hivern, el finançament del qual seria completament foraster a la regió. Cal notar també com llocs predilectes dels Belgues al Vallespir, Montferrer, Cortsavi.

CANTS DE LLUITA

(*) d'un poeta del Vallestir : Llorenç PLANES

PUNYS EN L'AIRE

Punys en l'aire
Punys al vent
Boscs de punys per l'alè roig de les banderes
Frements al vent calent dels cors.
Que hi passi,
Que hi pensi,
Que hi creixi... la vida nova.
Vida nova...
Suls ulls centellejants de les noies
Com aigua blava dels estanys.
Suls punys alçats dels joves
Com rocs ferrenys, Companys !
Alts, ben alts, més alts fins a l'espai.
Bandera roja com roselles al sol
Com roselles i espigues
Com espigues i gent
Com nova i viva... la flor del jovent.
Obrers de cases negres
i H.L.M. feixisats,
Que les mans de penya tosca
Esculpides de treball
Pintades de suor
Alcin la frisant
Bandera INTERNACIONAL
Proletaris !

(*) d'un cantant Occità : Gaston BELTRANT

(tret del disc. 45 t)

Quand on est bon Français
Et qu'on est fier de l'être
Parce qu'il suffit de naître
A Paris ou Beauvais
Quand il suffit de croire
Au travers de l'Histoire
Qu'on est un esprit fort
Parce qu'on est gens du Nord

On dit que les Provençaux sont fainéants et hableurs
Les Bretons sont têtus ce sont des fatalistes
Les Noirs sont paresseux, les Arabes voleurs
Mais en disant cela on n'est pas des racistes

Quand on est bon Français
Tout vérolé de gloire
Décoré par l'Histoire
Le cerveau bien lavé
Ivre de catéchisme
Et de jacobinisme
Champion du lieu commun
La France ne fait qu'un

Un jour on a appris aux petits noirs d'Afrique
Aux petits algériens, faisant feu de tout bois,
Tout comme aux provençaux et aux gens d'Armorique
Que leurs ancêtres à eux c'étaient bien les Gaulois

Quand on est bon Français
Qu'on est fier de sa langue
Qu'on a rendu exsangue
Tous les autres parlés
Une ombre de culture
On écrase, on censure
Basques et Catalans
Bretons et Occitans

En pays occupé les lois vous interdisent
En langue de chez vous d'écrire et de parler
France vous êtes bien fille aînée de l'Eglise
Grâce à vos holocaustes et grâce à vos bûcners.

LLIBRES

En Català :

Stephen Cartwright : *Poesia Catalana de la guerra d'Lspanya i de la Resistència* (Edicions catalanes de Paris, 1969, collecció Frontera oberta).

Encara una altra antologia de poesia catalana direu. Sí, una altra encara, però malgrat les que ja tenim; aqueixa, de veritat, vé a omplir un buit. De vegades la gran poesia necessita pau i tranquillitat pel poeta, però els períodes de lluita són també al mateix temps que moments d'esperança, d'entusiasme i de vegades de desengany, moments de creació intensa amb molt de bo i tambe, cal dir-ho, molt de menys bo. Els poemes d'aquesta antologia són generalment força apreciables. Hi son representats molts dels nostres més grans poetes com ara : Pere Quart, Agustí Barta, Clémentina Arderiu, Marius Torres, Carles Riba, Salvador Espriu, Raimon, etc.

Algunes de les poesies ja han estat publicades a Barcelona particularment amb « La Poesia Catalana des segle XX » (de les Edicions 62). L'Estat espanyol n'hauria probablement deixat passar una bona part, malgrat això és preferible que aquest satisfacció si sabiem que ha estat sotmés a una censura (o encara que no hi hagi teoricament censura diguem-ne una auto-censura). Ha d'sser i és un llibre de veritats sense que s'hi hagi d'amagar res.

Aprofitem aqueix article per subratllar que les les Edicions Catalanes de Paris en aqueixa collecció « Frontera oberta » sembla que facin un treball molt positiu.

***

M. Cruells « Regionalisme en el mon modern » Editorial PORTIC.

Un llibre petit de butxaca però interessant.

Es una sintesi de les idees regionalistes i federalistes modernes, l'autor es refereix més d'una vegada a homes com en R. Lafont o A. Marc. Malgrat aqueixes referèncias nombroses, M. Cruells fa una sintesi molt personal i interessant. Subratllar particularment aqueixa contradicció que es sent al nivell dels governs entre d'una banda la necessitat de regionalitzar i d'altra part la por d'una desintegració de l'Estat, contradicció que emmena a fer unes regions sense unitat i per tant absurdes i ineficaces. Aquesta temença de la desaparicio de « l'Unitat national » és ben viva justament en les paraules de certs polític rossellonesos En Cruells després d'haver parlat à un nivell internacional estudia també « el regionalisme dintre de la tradicio catalana » mostrant que la voluntat de regionalitzar ha sempre estat ben viva a casa nostra.

Al nostre parer l'autor no estableix prou clarament el que se'n podria dir, el regionalisme com a « avatar » del nacionalisme burgés. No fa la crítica de l'ideologia regionalista o federalista que veu exclusivament dins l'autonomia de les collectivitats la solució al problema polític.

Nosaltres com a socialistes autonomistes considerem que el poder regional ha d'ésser el dels treballadors i que aquest poder només pot ser aconseguit a través d'un procès revolucionari que no serà necessariament pacific.

***

En Occità.

Enric Espieut « Istoria d'Occitania » (Lo llibre occità 1968).

L'Enric Espieut intenta en aquest llibre de fer obra d'historiador occità i hi arriba molt, malgrat que la feina no sigui fàcil. Efectivament no és gens senzill de seguir la historia d'una collectivitat com Occitània sempre dividida entre diversos estats o províncies i mai unida políticament. Malgrat això l'autor ha sabut fer aparèixer aquest fil conductor de la història d'una nació i d'una civilització que tot i essent amagades no deixen d'existir.

Nosaltres catalans encontrarem en aquest llibre moltes pàgines de la història nostra, història d'aquell temps que Occitània i Catalunya vivien un mateix destí. La batalla de Muret també és història de Catalunya. Nosaltres rossellonesos, descobrirem en aquest llibre una història de França força diferent de la que ens han ensenyat a escola. « L'Istoria Occitània » de E. Espieut és l'anti-història de França o la història de l'anti-França, com vulgueu. Es la història dels vençuts enfront de la dels vencedors, la demistificació enfront de l'alienació; la veritat de cara a la mentida.

INFORMACIONS DIVERSES

ABONAMENTS :

Estat francés : 16,50 Frs.
Altres estats : 20,00 Frs.
Abonament d'ajuda : 25,00 Frs. enllà:

SUSCRIPCIONS :

1) *Disc 45 T. d'En Reinald DEDIES* : El C.R.E.A. ha decidit gravar el primer disc del primer cantant de nova cançó rossellonesa, En Reinald Dedies. Reinald Dedies, jove enginyer, nat à CORNELLA DE LA RIBERA fa aproximadament 25 anys és l'un dels animadors del Grup d'Accio Poètica Guillem de Cabestany que ha actuat a Tuir, Argelers, Ceret, Llo, Sallagosa, La Tor de Querol.

2) *Disc 45 T. de l'Antoni ORTEGA* : Altre membre del Grup d'Acció Poètica Guillem de Cabestany, l'Antoni Ortega, fill de BARCELONA, vé amb la seva guitarra al Rosselló desde fà dos anys. Cançó de protesta original per la seva rabia freda i la seva ironia.

El preu de surcripció per cada disc és de 7 Frs.

Abonaments i suscripció han d'ésser enviats :

Jaume Roure, 16, carrer petit de la Real, 66 - PERPINYA.

C.C.P. 1 648-50, MONTPELLIER.

Miquel Mayol : 10, carrer Foy, 66 - PERPINYA.
C.C.P. 1753-45 PARIS.

Banpue Populaire des P.-O., 36, bd. G.- Clémenceau, 66 - PERPINYA.

Compte 00 19 288 732 - Journal « La Falç ».

L'alliance française ou la francophonie au service de l'impérialisme français

L'Alliance française est une association déclarée d'utilité publique. A ce titre, subventionnée par l'Etat qui s'est donné pour mission le rayonnement de la langue et de la cuture française.

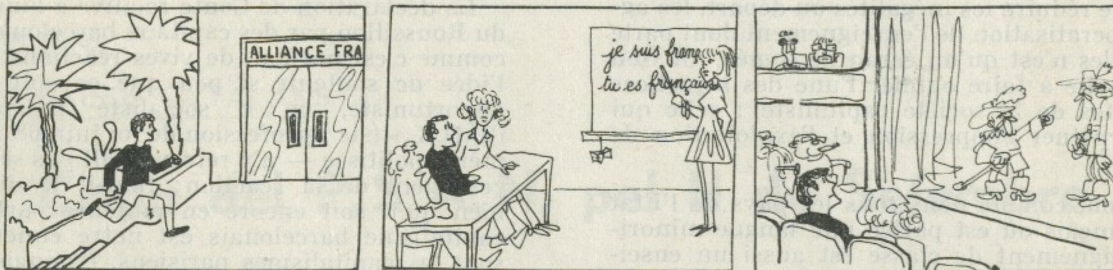
On se souvient de l'immense affiche « tricolore » placardée il y a deux ans sur tous les murs du territoire de l'Etat et notamment à Perpignan, par laquelle on mettait en garde les bons Français :

« SI DEMAIN LA LANGUE FRANÇAISE DEVENAIT UNE LANGUE MORTE, NOUS SERIONS TOUS DES ASSASSINS ».

De la part de ceux que s'efforcent, en vain, depuis trois siècles, de tuer notre langue et notre culture, l'alarme ne manquait ni de sel ni de cynisme. Des répliques ne tardèrent pas à fuser, ici comme en Bretagne, au pays Basque ou en Occitanie. Et l'affiche était l'objet de nombreux détournements dans le style de : « SI DEMAIN LA LANGUE FRANÇAISE DEVENAIT UNE LANGUE MORTE, LES CATALANS RIRAIENT BIEN » ou encore : « SI DEMAIN LA LANGUE CATALANE DEVENAIT UNE LANGUE MORTE, NOUS... etc » (détournement réalisé par le procédé simple du collage par superposition. Récidive l'an passé par les capitalistes « éclairés » de *L'Express* qui ont consenti sur deux pages une publicité gratuite à la « Sainte Alliance », dont le thème est le suivant « L'alliance française manque d'argent, les industriels (il s'agit évidemment des capitalistes et non des travailleurs : N.D.L.R.) manqueraient-ils d'imagination ?

Notre dessinateur « PEP » a opéré un petit « détournement » de la bande dessinée qui faisait partie de cette publicité.

1) En Jep és català. Entra a l'Alliance française a Perpinyà. Té 14 anys. Segueix el curs a 1e grau.

2) En Jep té 17 anys. Sap dir « Je suis français » i llegir un diari francés.

3(Representació de « Cyrano de Bergerac » al Palau dels Congressos de Perpinyà. En Jep és davant, al primer rengle.

4) Sense feina se'n va del seu pais cap a Paris. Sap, perxo, parlar el francés.

5) Primera collocació : manca de feina. Primer allotjament : les barraques.

6) Primera promoció : Com que sap el francés pot entrar als C.R.S.

7) Primera missió : tornada al pais : BESIERS - NARBONA - PERPINYA

CRONICA ROSSELONESA DELS ATALAIADORS

1. — *Licenciements arbitraires aux « Nouvelles Galeries » : le patronat de choc des grands magasins.*

Profitant de la situation catastrophique de l'emploi en Roussillon, le patronat des grandes « surfaces » non seulement se permet de payer des salaires de misère, mais encore soumet vendeurs et vendeuses à un véritable régime de terreur. L'inspection du Travail, cet alibi de la bourgeoisie, ne voit pas les violations répétées du Code du Travail. Ici, par des subterfuges, on paie en réalité au-dessous du S.M.I.C., là on licencie, de préférence ceux que l'on suspecte d'activités syndicales ou encore le personnel le plus âgé — système du cocotier — cependant que l'on parvient à créer — vieux système impérialiste, diviser pour régner — un esprit de cafardage, de délation, de suspicion réciproque, un esprit de castes à l'aide d' « avantages » ridicules qui coûtent infiniment moins cher au patron que ce que l'union des travailleurs lui coûterait.

Inutile de préciser que ce patronat se pavane souvent avec ostentation aux messes mondaines : cela regarde plus précisément nos camarades chrétiens. Qu'ils nous permettent simplement de leur rappeler l'affaire célèbre des marchands du temple...

L'organisation des travailleurs dans le syndicat leur permettra seule de faire cesser l'arbitraire et d'améliorer leur condition de vie et de travail, cependant que par la pratique de l'action syndicale ils se préparent à assurer eux-même la gestion collective des magasins.

2. — *Rentrée des classes, rentrée de classe.*

En Roussillon, comme partout où règne le système scolaire de l'Etat oppresseur français, la rentrée des classes est aussi une rentrée de classe. Quelles que soient les déclarations de la clique Chaban, le système scolaire, loin de réduire les inégalités au départ, les aggrave. La démocratisation de l'enseignement dont parle nos ministricules n'est qu'un écran de fumée, un vœu pieux qui cherche à faire oublier l'une des injustices les plus criantes de la société capitaliste : celle qui permet de perpétuer l'oppression et l'exploitation de père en fils.

En Roussillon, comme dans tous les pays de l'Etat oppresseur français où est parlée une langue minoritaire, cet enseignement de classe est aussi un enseignement impérialiste.

La langue catalane est pour nous catalans notre meilleur moyen d'expression. Ceci reste vrai même si, du fait justement de l'impérialisme français, nous ne la parlons plus qu'avec difficulté : de nombreuses expériences pédagogiques l'atteste. Nous contraindre à ignorer notre langue, c'est non seulement porter atteinte à notre personnalité collective, mais c'est encore et surtout réduire nos chances et aptitudes professionnelles. C'est, *statistiquement,* nous condamner au sous-fonctionnariat de type répressif. Nous devons combattre pour l'Ecole catalane.

3. — *Les veremes 1970 o els rahims de la colera.*

Els rahims d'enguany són vertaderament els rahims de la colera. Colera dels collidors que consideren amb raó que són mal pagats. Colera de les collidores que denuncien la discriminació sexual, vestigi d'una societat patriarcal amb la qual caldrà necessariament un dia o altre acabar, discriminació la consequència de la qual és que per un treball tan si no més penos que el dels homes són pagades menys... Colera dels petits viticultors, claferts de deuta al Credit Agricol, que temen de no poder pagar-les i de se veure expropriats. La colera d'aqueixos, com d'altres coleres històriques explotarà segurament a l'Octubre. I encàra una vegada trobarem els mateixos minidemagogs fer jugar el xovinisme i el racisme anti-arab per explicar la crisi, minidemagogs a la Castera que tenen massa interessos per donar les vertaderes raons. Dins el sistema capitalista actual el que treballa — pagès o obrer — és sotmés als que posseixen els capitals financers es a dir a les banques que controlen l'aparell productiu. L'interés de les banques és que hi hagi una concentració capitalista de les terres i de les fàbriques per aconseguir un control encara més estret i profits encara més alts. Els viticultors i altres pagesos tenen de marxar. L'Estat i els minidemagogs al seu servei sota al control del capital financer s'adona a una gran empresa de mistificació : « Si no us en podeu sortir és perqué no modernitzeu la vostra explotació ». Altra manera de fer marxar la gent que no poden pagar els prestecs. L'unica solucio és que els agricultors controlen ells-mateixos la distribució dels productes. També és necessari que hi hagi una industrialització comarcal per acollir els pagesos que la modernització tècnica treu re feina. Però aquest doble objectiu implica necessariament un cambiament total de les esnomés podrà esser assolit a través de la lègitima violència de tots els que pateixen de la violència capitalista de l'Estat opressiu francés. Allavores, dins un marc socialista europeu, els productes agricols rossellonesos trobaran tot naturalment el cami més curt, el més conforme à la geografia i a la história, el cami del centre més important de l'area mediterranea, el de Barcelona.

4. — *L'industrialisation du Roussillon par les capitalistes barcelonais.*

La déclaration de Conte relative à l'industrialisation du Roussillon par des capitaux barcelonais a provoqué, comme c'est normal, de vives réactions. Loin de nous l'idée de soutenir si peu que ce soit ce carriériste opportuniste, ce « socialiste indépendant pour l'U.D.R. » (sic : profession de foi juin 68 : une chatte — même politisée — n'y retrouverait pas ses petits), bref, cet agent de la réaction; faut-il le dire également, bien qu'il soit encore en majeure partie catalan, le capitalisme barcelonais est notre ennemi, comme le sont les capitalismes parisiens, lyonnais, rhénans, et, de manière générale, tout ce qui signifie exploitation et oppression des travailleurs.

Pourtant nous ne pensons pas à la différence de l'U.D.-C.G.T. que, dans le système actuel, l'idée soit si grotesque que cela. Au contraire on assiste à la constitutions de grandes régions économiques autour de pôles de développement industriels-urbains qui se moquent des frontières étatiques (région de Bâle par exemple) ; à la différence de l'U.D.-C.G.T. et de TERRIS (chronique du Travailleur catalan du 4 sept. 1970, que l'on peut lire à la bibliothèque municipale), il ne nous paraît pas utile d'en appeler à des sentiments chauvins français anachroniques et mystificateurs en qualifiant de « cosmopolite » le capitalisme catalan.,. ce terme, utilisé avec ce sens péjoratif a une telle résonnance « Action française », qu'on est en droit de s'étonner de le trouver sous la plume de l'U.D.-C.G.T. nous défendrons notre patrimoine ferro-

viaire, et en particulier la ligne de Cerdagne qui, juridiquement, appartient au département. Mais ce n'est pas le petit train jaune, quelle que soit son utilité, et elle est grande, qui résoud le problème de l'industrialisation, pas plus que la « sauvegarde de la pêche côtière ». Quant au développement de l'industrie de la conserve et à l'utilisation au trafic maritime de Port-Vendres, autre solution préconisée par l'U.D., nous sommes pour, bien entendu, mais ce qui fait vivre un port, ce sont précisément les industries de l'arrière-pays et ce qui permet le développement des industries de conserve en système capitaliste, ce sont précisément les investissements de capitaux qui ne tiennent aucun compte des besoins du pays mais tout simplement des taux de profit escomptés; ceux-ci étant trop bas, les capitalistes français ne semblent guère intéressés par le développement de la conserverie catalane... et nous doutons fort que le fait que l'Etat oppresseur français ait supprimé quelques unes des discriminations qui pesaient sur le Roussillon modifie leur attitude.

A un autre point de vue il nous paraît préférable que ce soient des capitalistes catalans plutôt que d'autres qui s'installent en Roussillon. En effet, dans ce cas, et n'en déplaise aux chauvinistes mystificateurs du « Travailleur catalan » la lutte de classe jouera dans son cadre normal qui est le cadre national Travailleurs et patrons étant les uns et les autres catalans, il n'y aura pas d'incidence d'une question nationale qui fausse justement la lutte des classes.

Pour conclure, nous dirons que l'ex-préfet Fresnes avait eu, en juin 1968, une bonne idée en proposant une orientation barcelonaise de l'économie roussillonaise. Avec deux ans de retard, le minitriculissime Conte la reprend à son compte et, selon son habitude, sans citer ses sources, dans un grand tintamarre publicitaire préélectoral. Mais nous doutons fort que l'Etat opressif français rende possible cette orientation malgré la clameur de ses agents locaux. Et quand bien même ne l'empêcherait-il pas, nous ne comptons guère sur le sens national des capitalistes « catalans ». Comme tous les capitalistes du monde, ceux-ci « feront leur compte », et n'installeront d'industries en Roussillon que s'ils l'estiment rentables.

5. — *La Universitat catalana d'Estiu de Prada-de-Conflent de 1970.*

Organitzada pel Grup Rossellonés d'Estudis Catalans (G.R.E.C.), per segona vegada, del 20 al 30 d'Agost, la U.C.E. ha aplegat al menys 150 persones del Rosselló, dels Altres Paisos Catalans, principalment.

Segons els seus organitzadors aquesta U.C.E. tenia de demostrar :

1) a les autoritats acadèmiques i prefectorals l'alt nivell universitari i acadèmic assolit per la cultura catalana per mor d'aconseguir al menys la creació a Perpinya, a la Universitat « d'hivern », d'un Institut d'Estudis Catalans;

2) als Rossellonesos culturalment alienats la riquesa de llur propria cultura.

Aquesta intenció s'ha traduida concretament en el pla de l'organització per una formula força acadèmica que limitava estretament les possibilitats d'intercamvi. Aixo i les implicacions politiques social-democrates (és a dir pro-capitalistes) — malgrat el pseudo apolitisme del G.R.E.C. — ha provocat una necessaria contestació. Contestació de tota manera constructiva per l'animació de cursos, de sit-outs, per la critica de conferències; els debaters més notables en aquest sentit foren segurament el professor Jaume Rossinyol i l'estudiant Andreu Balent.

Si l'aspecte acàdemic es reinforçava l'any que vé el perill seria gran que la contestació s'hagi de manifestar de manera encara més radical.

LES LLUITES DINS

ELS ALTRES PAISOS CATALANS

Crida del P.S.A.N. pel 11 de Setembre

LA PERSECUCIO SISTEMATICA I L'EMPRESONAMENT SON LES RESPOSTES QUE EL GOVERN ESPANYOL ENS HA DONAT SEMPRE ALS CATALANS EN LA NOSTRA LLUITA PEL DRET D'EXISTIR.

L'acció repressiva del govern s'adreça directament a la nostra destrucció com a poble, únic mitjà per mantenir i assegurar l'explotació que exerceix la minoria dirigent de financera i terratinents centralista sobre les classes populars catalanes.

Malgrat los maniobres liberalitzadores d'unes minses concessions culturals que no poden enganyar ningú, l'opressió continua, i, sota formes aparentment diferents, es perpetua la submissió econòmica, social, política i cultural del nostre poble.

L'opressió que patim els treballadors catalans — tant els naturals com els immigrants — ve, doncs, doblement accentuada per l'expropriació nacional del fruit del nostre treball en benefici de les classes dominants (l'oligarquia espanyola i la burgesia catalana al seu servei); expropriació que és posada en evidència d'una manera global, no sols en l'elevada desproporció que és posada en evidència d'una manera global, no sols en l'elevada desproporció existent entre els beneficis que l'Estat treu del nostre país i les migrades inversions que hi realitza, sino també en totes les mesures de política econòmica que afecten els sectors més diversos : tèxtil, estalvi, seguretat social agrària, problemes agrícoles del camp de Lleida, de les comarques gironines i del País Valencià, etc.

La discriminació política queda particularment al descobert en tots aquells casos en què són preses decisions polítiques generals en funció exclusiva dels

interessos centralistes i que entren en oberta contradicció amb les necessitats i els problemes reals que té plantejats el nostre país.

D'altra banda, la repressió sistemàtica de tota possibilitat d'organització política dels catalans es troba encara egreujada per la forta opressió cultural que s'exerceix damunt nostre. ¿ Què poden representar, aleshores, les concessions parcials culturals quan estem mancats dels mitjans més elementals per al nostre desenvolupament com a poble, quan la cultura impartida per l'Estat espanyol no és més que una tergiversació de la realitat nacional, i se'ns impedeix per tots els mitjans el coneixement de la nostra realitat econòmica, social, històrica, cultural, i quan la llengua és bandejada totalment de l'ensenyament i del seu ús oficial ?

L'opressió cultural és, doncs, el mitjà de què se serveix l'Estat opressor per despersonalitzar-nos i alienar-nos, i té com a finalitat primordial de perpetuar i d'asseguar la situació actual.

La resposta contra aquesta situació de total submissió que pàtim els catalans és la LLUITA POPULAR D'ALLIBERAMENT NACIONAL I DE CLASSE que comportarà l'acabament del domini explotador de l'oligraquia espanyola i de la burgesia catalana, i és la base imprescindible per a la consecució de l'objectiu d'INDLPENDENCIA NACIONAL I SOCIALISME, única garantia per al lliure desenvolupament.

LA LLUITA D'AQUEST 11 DE SETEMBRE HA D'ESSER UN COP MES LA DEMOSTRACIO CONTUNDENT DEL NOSTRES REFUS DE LA DOMINACIO ESPAGNYOLA.

— PARTICIPEM EN TOTS ELS ACTES DE PROTESTA;

— MANIFESTEM PUBLICAMENT EL NOSTRE REBUIG AL REGIM QUE ENS OPRIMEIX.

(*Partit socialista d'alliberament nacional del Països Catalans*).

P.S.A.N.

11 de setembre del 1970

LLUITES A DINTRE DE L'ESTAT FRANCES

Manifest del « Secours Rouge »

N.D.L.R. : « La Falç és totalment d'acord amb la urgència de constituir a dintre de l'Estat francés un « Front de Resistència a l'opressio ». No ens hem d'enganyar. Si ara la repressió, l'aparell repressiu de l'Estat podrit francés és sobretot utilitzat contra els militants de « l'Esquerra Proletàrio » i els que venen el periodic « La Cause du Peuple », demà nosaltres o d'altres militants revolucionaris podem esdevenir víctimes del sistema. Podeu subscriure al compte de Yvonne HALBWACHS-BASCH, Compte-Xec 55-718-E al Crédit Lyonnais, Agence Z 426, 19, av. du Gal.-Leclerc, PARIS XIVe.

El poder tempta de dissimular les causes del descontentament a França i d'anihilar la revolta i les lluites populars que hi ha al país. Imposa una nova llei que reforça la seva opressió per una repressió sistemàtica. Instaurant el principi de la responsabilitat collectiva, la llei « anti-casseurs » trenca els principis del dret i de la jurisprudència. Les lleis malparides contra els atemptats anarquistes han estat de mig segle ençà utilizades contra totes les formes de lluita de la classe obrera. Els nazis han templat de justificar per la responsabilitat collectiva les execucions dels ostatges.

Totes les capes treballadores són amenaçades o ja han rebut : la dictatura policiaca que el patronat exerceix a les fàbriques s'escampa a tota la societat : expulsions i arrestacions d'immigrats, refugias polítics lliurats a la policia del seu país, tirades al carrer massives, llistes negres i arrestacions dels militants obrers, dissolució de grups revolucionaris, repressió política a l'exèrcit, embargaments repressius contra els petits comerciants i els pagesos, installació d'una policia universitària; s'encalça els estudiants contestaris, suspensió d'ensenyants, liceus i facultats clausurades, supressió arbitrària des sobreseïments i perjudicis envers els drets cívics dels « sobreseïdors ». Les arrestacions i interpellacions injustificades, les garrotades i pallisses es produeixen cada dia; l'agreujament de les penes de presó, l'enormitat de les sanccions financeres tendeixen a paralitzar tota resistència efectiva a l'opressió capitalista; l'embargament dels periodics que exprimem la revolta popular posa en perill la llibertat d'expressió.

Centenaris de militants revolucionaris són engarjolats, d'altres viven clandestinament, per a accions politiques convertides en delictes de dret comú.

Fem una crida per a la constitució d'un nou « Secours rouge », lligam de solidaritat popular contra l'aliança del patronat, de l'Estat, de la seva policia i contra tots llurs complicis.

El « Secours rouge » serà una associació democràtica legalment declarada, independent de tota organització i oberta a tothom; el seu objectiu essencial serà d'assegurar la defensa política i jurídica de les victimes de la repressió i de dur-los una ajuda material i moral així com a llurs families sense cap exclusiva.

No esperem : la resistència a l'injusticia ha sempre tirat la seva força del poble, restablim la veritat. Contra l'explotació i la repressió capitalistes, assegurem la defensa dels engarjolats, dels expulsats, dels obrers tirats al carrer, dels treballadors immigrats... Fem-los conèixer els seus drets amb l'ajut dels advocats demòcrates. Ajudem-les a fer-les respectar. Manifestem activament a tots els que la repressió colpeix la nostra solidaritat. No és possible de defensar la justicia i la llibertat sense organitzar la solidaritat popular. El « Secours rouge » que surt del poble, el servirà en el seu combat.

Le Directeur-Gérant : Miquel MAYOL

éditions du castillet 11, Quai Batllo - Perpignan - 66 — Tél. (69) 34.38.35

Dépôt légal n° 28 - 4e Trimestre 1970